

Arrest

nr. 90 081 van 22 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. VANDEVOORDE
Orelius – Silversquare Business Centre
Louizalaan 475
1050 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. KAMERVOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 mei 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 september 2012.

Gelet op de beschikking van 13 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2012.

Gehoord het verslag van wnd. kamervoorzitter M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 mei 2012 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

1.2 Op 22 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan de verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten (...)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 16.05.2012*

Overwegende dat betrokkene op 24.02.2012 een eerste asielaanvraag indiende die op 10.04.2012 door het Commissariaat- generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn beweringen inzake zijn recent verblijf in Nazyan, Nagarhar en bijgevolg evenmin geloof kon gehecht worden aan zijn beweringen over de feiten die aan de basis lagen van zijn vlucht uit Afghanistan; betrokkene op 16.05.2012 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst; betrokkene de originele taskara van zijn vader aanbrengt om te bewijzen dat hij van Nazyan afkomstig zou zijn; dit document informatie bevat over de identiteit van zijn vader, maar op geen enkele wijze betrokkene recent verblijf in Nazyan kan bevestigen; betrokkene een brief van zijn oom, gericht aan het districthoofd van Nazyan, aanbrengt; de achterkant van de brief bevestigt dat betrokkene er op 22.04.2012 geregistreerd is; dit document enkel aantoonde dat betrokkene er inderdaad zou geregistreerd zijn; dit document echter geen bewijs levert dat betrokkene recent in Nazyan zou verbleven hebben; betrokkene twee dreigbrieven van de Taliban aanbrengt om zijn problemen te staven; deze brieven dateren van 20.08.2011 en 24.08.2011; betrokkene niet kan aantonen dat hij deze documenten niet tijdens zijn vorige asielprocedure had kunnen aanbrengen; betrokkene een brief van de dorpschoude aanbrengt waarin zijn verklaringen bevestigd worden; betrokkene niet kan hardmaken dat hij dit document niet tijdens zijn vorige asielprocedure had kunnen aanbrengen; dit document bovendien een gesolliciteerd karakter vertoont; betrokkene een brief, geschreven door de stamchoude van Shinwari, aanbrengt waarin bevestigd wordt dat de stamchoude waarborg staan voor de vrijlating van zijn grootvader; dit document geen datum vermeldt waardoor betrokkene niet kan aantonen dat hij dit document niet tijdens zijn vorige asielprocedure had kunnen aanbrengen; betrokkene kopieën voorlegt van documenten i.v.m. de vrijlating van zijn grootvader; de authenticiteit van kopieën niet kan worden nagegaan, waardoor geen bewijswaarde kan gehecht worden aan dergelijke documenten; betrokkene eveneens kopieën voorlegt van certificaten, diploma's en aanbevelingsbrieven van verschillende militaire diensten; de authenticiteit van kopieën niet kan worden nagegaan waardoor geen bewijswaarde kan gehecht worden aan dergelijke documenten; het DHL-document enkel bevestigd dat betrokkene post zou ontvangen hebben; de door betrokkene aangebrachte documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van het CGVS betreffende zijn vorige asielaanvraag kunnen wijzigen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) (“(g)een onderzoek van aanvraag voor subsidiaire bescherming”). In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van

artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: het EVRM) (“*foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst*”). In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A, 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève) (“*geen onderzoek van de vluchtelingenstatus*”).

2.2 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris. Bijgevolg kan de verzoekende partij de schending van artikel 48/4, §1 van de wet van 15 december 1980 niet dienstig invoeren. Artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 heeft betrekking op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, hetgeen niet tot de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris behoort, maar overeenkomstig artikel 57/6 van de wet van 15 december 1980 tot die van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Evenmin kan de verzoekende partij dienstig aanvoeren dat er een onderzoek naar haar vluchtelingenstatus diende te gebeuren en de schending aanvoeren van artikel 1,A, 2 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Vooreerst dient erop gewezen te worden dat dit verdrag geen rechtstreekse werking in de Belgische rechtsorde heeft. Voorts behoort het onderzoek naar de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 57/6 van de wet van 15 december 1980 tot de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De verzoekende partij voert de schending van artikel 3 EVRM aan, doch verwijst enkel naar de algemene toestand in haar land van herkomst en geeft ze een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 3 EVRM. Een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst volstaat niet. De verzoekende partij moet enig verband met haar persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 5 september 2012 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 2 oktober 2012, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 20 augustus 2012 opgenomen grond, benadrukt zij dat de situatie in haar land van herkomst haar verhindert om naar daar terug te keren en verwijst zij voor het overige naar haar verzoekschrift.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting opnieuw verwijst naar de situatie in haar land van herkomst en haar verzoekschrift en hiermee in het geheel niet ingaat op de in de beschikking van 20 augustus 2012 opgenomen gronden met betrekking tot het eerste en het derde middel, zodat dit betoog aan beide voornoemde gronden geen afbreuk kan doen. Met betrekking tot het tweede middel, met name de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM dient erop te worden gewezen dat de verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting nog steeds volledig voorbijgaat aan het feit dat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaat om te

kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM en dat zij met deze algemene verwijzing nog steeds nalaat enig persoonlijk verband met haar persoon aannemelijk te maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist, of enig concreet element aan te brengen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haren hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM bestaat. Er worden aldus geen elementen bijgebracht die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot het tweede middel reeds in de beschikking van 20 augustus 2012 werd aangegeven. Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 20 augustus 2012 opgenomen grond ten aanzien van elk van de drie middelen die de verzoekende partij in haar verzoekschrift heeft aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève, niet kan worden aangenomen.

De drie middelen zijn, voor zover al ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN